

Sopa de cangrexo

Por VÍCTOR CAAMAÑO RIVAS

Os meus días de infancia de mellores recordos, alá polos anos sesenta, trascorreron na Fienteira. Os invernos no monte, daquela todavía presente, e os veráns na praia ou mellor dito, no mar. Os que coñezades esta zona da enseada saberedes que na Fienteira as baixamares para un neno resultan impresionantes; podes ir camiñando ata o Facho sen mollar case o bañador. Cunha francada colliamos sollas, xibas e linguados, cun truel ou unha artebrava camaróns e chopiños e cun rente anguías; un menú do máis sabroso e variado.

As pleamares estaban destinadas ós agradables e refrescantes baños; por suposto que agardando as tres horas de dixestión recomendadas polos bos costumes que imperaban naquela época. Cando as condicións atmosféricas non permitían estas frivolidades recorriamos a algunha enxeñosa alternativa. Unha boa opción era a pesca de cangrexos. Arrincabamos mexillóns das paredes do peirao, machacabámoslos cunha pedra e arroxabámoslos ó fondo do mar para atraer ás nosas vítimas. Logo

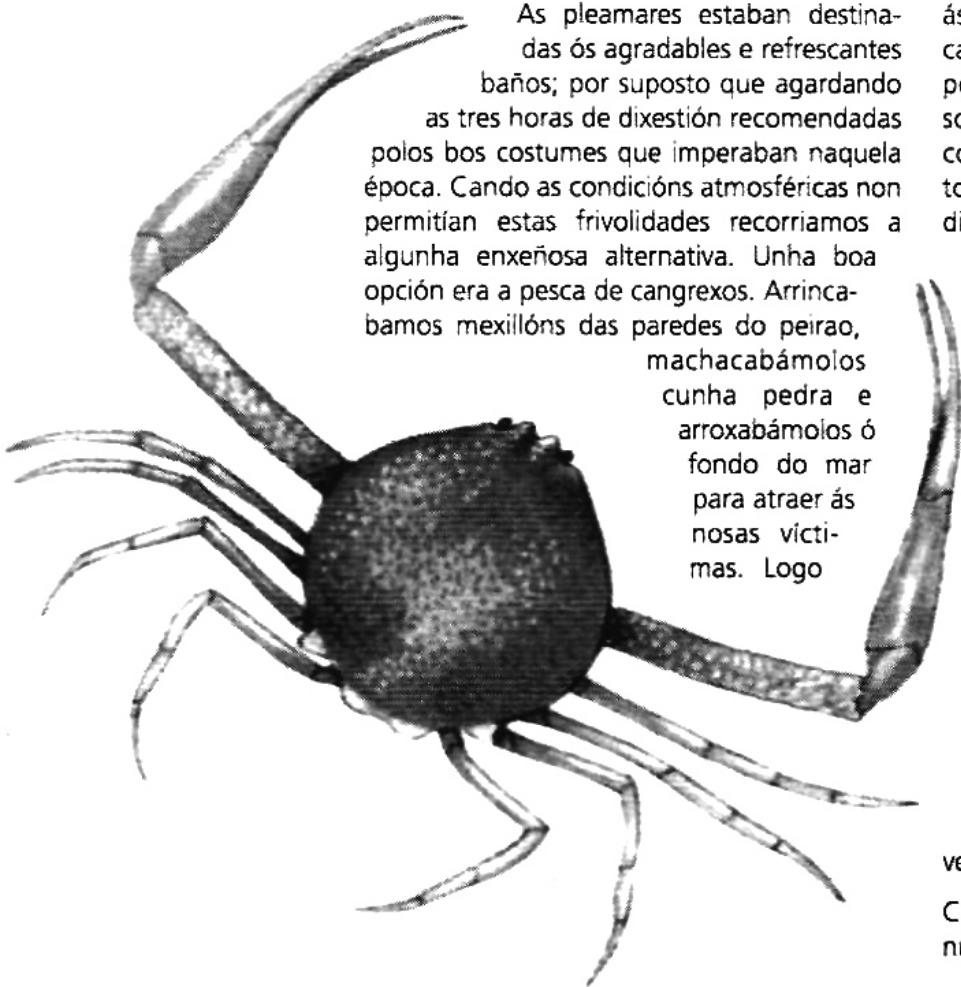
un cordeliño e un mexillón que faría as veces de engado serían suficientes. Pasaban os minutos e as presas iban caendo. A captura era moi doada. Íamos acumulando os cangrexos na algunha lata oxidada traída polo mar. Agora que o penso, naquela época os envases de plástico non eran tan abundantes coma na actualidade.

¿Sabedes?; de pequeno os rapaces non somos ecoloxistas, pero é cando máis conseguimos integrarnos na natureza e disfrutar dela. Fago esta puntualización, a modo de disculpa, pois o destino que lle agardaba ás nosas vítimas non resultaría moi xustificable baixo a óptica ambientalista actual, pois con eles faciamos unha especie de sopa. Nunha pequena fogueira cociámoslos con auga salgada na mesma lata. Por suposto que non os comiamos, pero teño que dicir que o aroma con esencias a marisco que desprendían durante a cocción resultaba sumamente agradable.

Anos máis tarde, xa como cabo da División Acorazada Brunete, as reminiscencias deses aromas retornarían á miña memoria cando disfrutaba dunha paella no Paseo da Castellana.

Desta apaixonante etapa da miña vida en contacto coa natureza resultaron encontros con moitos seres descoñecidos no seu momento, pero que deixarían a súa imaxe gravada na miña memoria. Un par de lustros máis tarde, conforme os meus coñecementos do medio natural foron acrecentándose e o estudo da natureza convertíuse nunha paixón, foi cando moitas desas imaxes do recordo atoparon os seus verdadeiros nomes.

Cando nos introducimos con profundidade nun campo de coñecemento conseguimos

GONZÁLEZ GURRIARÁN, EDUARDO
MÉNDEZ G., MATILDE
**Crustáceos decápodos
das costas de Galicia**
I. *Brachyura*
Edicións do Castro, Sada, 1985
256 p.; 17x24 cm; rústica
ISBN: 84-7492-242-9
7,81 euros

FALCIA, LUCIA
MINERVINI, ROBERTO
[FORTES FORTES, MARÍA JESÚS] TR.
**Guía de los crustáceos
decápodos de Europa**
Ediciones Omega, S.A., 1995
304 p.; 20x14 cm
ISBN: 84-282-0976-6
29,81 euros

discernir gran cantidade de aspectos e detalles que para o profano na materia pasarán desapercibidos. Por exemplo, retomando a historia dos cangrexos, pensade que a maioría da xente ignora que nos mares galegos viven máis de setenta especies diferentes deles; algo máis que nécoras, bois, centolas e pateiros. Precisamente este artigo vai dirixido a aquelas persoas que queiran coñecer de cerca o mundo dos nosos crustáceos ou que simplemente desexen ampliar os seus coñecementos sobre a nosa natureza.

Transcorría o ano 1985 cando Edicións do Castro publicou un bo libro para coñecer todo sobre os cangrexos galegos. Aínda recordo o momento, sendo estudante de Bioloxía en Santiago, no que entrei nunha librería e preguntei:

— ¿Teñen o libro *Crustáceos decápodos das costas de Galicia*?

A resposta do libreiro foi:

— Queeeeeeh...!

Menos mal que non fixen referencia a que me refería ós decápodos do grupo *Brachyura*.

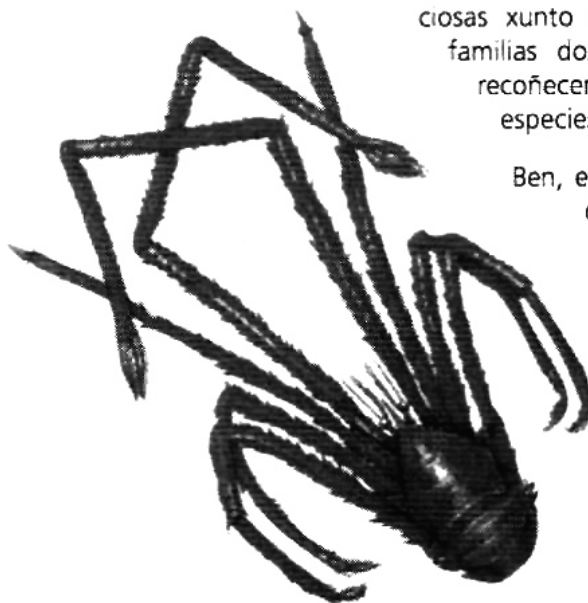
A pesar do tempo transcorrido desde a súa aparición a vixencia desta obra está fora de toda dúbida. Conta cuns exactos e fermosos debuxos que nos axudarán á identificar as diferentes especies. Ademais o texto

contén unhas descrições moi completas que xunto ás numerosas fotografías en branco e negro fan que a determinación de cangrexos se convirta nunha tarefa doada, agradable e suxerente.

Por certo, cando falo de decápodos estoume a referir ós crustáceos que teñen dez patas, incluídas as pinzas. Non só os cangrexos teñen este número de extremidades marchadoras, como lles denominan os entendidos na materia, senón tamén os camaróns, as cigalas, as gambas ou os ermitáns son decápodos aínda que a súa morfoloxía non se corresponda coa dos cangrexos. Se quixéades profundizar no coñecemento do grupo poderedes recorrer a un libro que leva por título, *Guía de los crustáceos decápodos de Europa*. Foi editado por Omega no ano 1995 e como outras guías desta mesma editorial, amosa unha presentación e calidade exquisitas. Precisos debuxos en branco e negro, ilustracións a toda cor verdadeiramente preciosas xunto a descrições e claves das familias dos decápodos permitirannos recoñecer doadamente as diferentes especies presentes nas nosas augas.

Ben, e remato pedindo novamente disculpas, esta vez ós meus compañeiros do Colectivo Ecoloxista polo salvaxe comportamento na miña infancia pois confeso que tamén facía sopa de medusa.

.....
*Nos mares galegos
viven máis de setenta
especies diferentes
de cangrexos;
algo máis que
nécoras, bois,
centolas e pateiros.*